

DAMIEN BONNEAU

Szobrászműhely

Réveteg, sziszegő száraim incselkednek,
egyesülnek az érzelem gyökereivel.
Oda bújok, ahonnan érkeztem, együtt
a reptükben felrobbanó repülőgépekkel.

Olyan roskatag az állati fossziliákkal teli szív,
mint aki poggyásza nélkül, a rossz megállóban
száll le. A macska mindig komédiásra esik,
a folyosók szobrot öntenek napjaidból.

Literenként szállítok, könnyem zuzmó, hajcihő.
Szúnyog fröccsen a csendes vízen,
és elalszik, hallhatatlanul.

Dalolva tér vissza a gyönyörű fülesmedúza,
sompolyog a küzdőtérre,
levetkőzik és nyaldos ízletes
szenet: kezeimet gipszben.
Nevetésünk kiszikkad a naplementével.

Az érzelem sem más: villanymozdony,
mely cibálja ezt az ócska lebujt,
felhasítja a magzati iszonyt, áradó vizet.
A súly az emlékezet.

* Damien Bonneau (1980, Saint-Cyr-l'École) költő, zenész, képzőművész. A Paris III – Sorbonne Nouvelle egyetemen szerzett mesterdiplomát összehasonlító irodalomtudományból. Jelenleg Budapesten él.

Vészkijárat – I

Sétálnak a párok és összekulcsolt kézzel, tétova, fürge lépésekkel távolodnak. Egymásra se néznek.
Egy jó sofőr indulás előtt lemossa az ablakokat.

Láttalak Téged és a képed – a szarkofágokkal,
a szandálokkal és a királyi amulettekkel kezdve.
De itt villamosra, buszra szállunk,
és nyakadban a hidak lánca, körülötte dombok
– ezt már látták, megrágják hát, nem nyelik le.

Az erdő mélyén olvadtam el.
Ott egy kastély, nincs, nincs romokban,
a merre és az arra hullámai odasodornak.
És most?

Csak a föld, a fejem – egy véres bohózatban.
Se üres lap, se fekete lyuk – szédülés.

Ő

a zöld növény, ki él és hal a máért.

A lépcsők és boltívek rést ütnek az emlékezeten,
a kegytárgyak bepiszkolódnak, áteresztik a vizet.
Cseppekben rejtőzködik a nosztalgia?
És az emlékeimet beissza-e öltözetem?

Ilyen képek maszatolják falaimat, és összegyűrnek,
fullasztó ürességgel, és minél tovább jutok, annál kevésbé értem –
de visszavonulni rosszabb lenne, ha pedig megállok, tízszer halok meg.

Ma esett az eső.

Rám nehezedett ég és szerelem.
A szívem, mint egy magnószalag, megőrzött mindent.
Ha nedves is lett a szemem, esküszöm, nem sírtam,
sehol, még titokban sem.

Persze, kapaszkodhatok istenek kezébe,
eljuthatok a Plútóra – ezek csak ingerek.
Ebben a pillanatban a busz sosem ér ide,
az érmék értéktelenek, és a plafonon neon.
Az ablakon át szirupos aggodalom. Bumeráng-hatás.

Egy pohár víz és az élet megy tovább.

Tehát még a semmi sincs. Se a teremőr, se a bilincs.
Múzeum sem létezik. Próbálj csak visszamenni, a templomban köpni.
Kék riasztás, ilyet nem szabad csinálni.
A karodat se lógasd, felejtsd el az eget.
A kijárat felé magunk mögött minden – és az emlékezet.

Vészkijárat – II

Szobrok, festmények és a földben
fekvő, kidöntött fák között lépve
egy infravörös ikont pillantottam meg.

Most zárva az ajtó, nyitva az ablak.
Süppedtek a szavak, találkoztam veled,
nevetve meséltem arról, mennyire
jobban érzem magam itt, ahol senkit sem értek.
A semmittevés ötlete téged megőrijtett.

Pedig maradhat minden a régiben.
Udvariasan elhadarjuk, hogy
az Olajfák örökletes nosztalgiája,
a termőtalaj, törzslapjaink...

Amikor hazafelé indult, a villamos,
ahogy a jel nélküli, jelentéktelen dolgok,
összemorzsolódott.

Te vagy

a nemes vadember, ki az elbeszélő?

Csak az otthonról lehetünk távol?
Be kéne zárni az ablakot,
ajtót nyitni. Elköltözni,
máshonnan nézni ugyanazt.

14.04. találtam egy másik vackot,
koncentrikus hasadékokat, ahol elidőzhetek.
Pancsolok, nem adok nevet semminek,
amit tapasztalok.

17.00 – szeretem ezt a filmet, göndörödő levelet.
Tapostam a középszerűt, kétséget verejtékezve.
Az ő lélegzete felszáll az ügyetlen szélben.
Szeretem ezt a nőnek álcázott madarat.

11.30 – a törölközőktől a próbafülkéig.
20.01 – a zászló bárgyú mártírját lobogja.
Hétfő kilenc – még csak a második hét reszketése.
15.12 – oldalvást várni az indulást.
Nem fotogram, nem fertőző virág.

Csak a színek, gyermekek hangja.

Túl gyorsan akartam menni és szárnyaim nem kaptak lángot,
láttam magunkat egy másik életben vagdosni a sötét utcákat,
a nap elhitette, hogy létezem.
A testem – nem menedék, nem száműzetés – lecserélte ruhatárát.
Miért jöttél?

Fenyvesi Orsolya fordításai